

30.1.2015

MEDEDELING AAN DE LEDEN

Betreft: Verzoekschrift 0762/2011, ingediend door André Goretti (Franse nationaliteit), namens "Fédération Autonome des Sapeurs-pompiers professionnels et des personnels administratifs, techniques et spécialisés", over de vermeende schending van Richtlijn 2003/88/EG betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd

1. Samenvatting van het verzoekschrift

Indiener stelt dat Frankrijk de bepalingen van Richtlijn 2003/88/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd overtreedt. Volgens indiener wordt er voor de leden van de brandweer en reddingsdiensten in het kader van een nationaal systeem een differentiaalberekening op de diensturen toegepast die uitgaat van de intensiteit van de activiteit. Dit systeem, dat een evenwaardigheidsbeginsel invoert, werd uitgevoerd in het kader van nationale wetgeving inzake de werktijden van beroepsbrandweerlieden. Bijgevolg werkt de meerderheid van de leden van de brandweer en de reddingsdiensten in plaats van de vastgestelde 1 607 uur per jaar tussen 2 160 en 2 400 uren per jaar, wat volgens de richtlijn in kwestie onwettig is.

2. Ontvankelijkheid

Ontvankelijk verklaard op 15 november 2011. De Commissie is om inlichtingen verzocht (artikel 216, lid 6, van het Reglement).

3. Antwoord van de Commissie, ontvangen op 24 oktober 2012

Indiener stelt dat de Franse wetten inzake de arbeidstijd van beroepsbrandweerlieden (les

sapeurs-pompiers professionnels) niet voldoen aan de vereisten van de richtlijn betreffende de arbeidstijd (Richtlijn 2003/88/EG). In het kader van de wettelijke maatregelen die in het verzoekschrift genoemd worden, kunnen hun arbeidstijden in continue 24-uurswachtdiensten (gardes) ingedeeld worden, waarbij zij op hun werkplek aanwezig en paraat dienen te zijn voor het geval dat ze opgeroepen worden. In de praktijk kunnen beroepsbrandweerlieden voor een aantal van dergelijke diensten ingeroosterd worden, hetgeen resulteert in een totaal aantal arbeidsuren van tussen de 2 160 en 2 400 per jaar.

In artikel 6 van de arbeidstijdenrichtlijn wordt het volgende bepaald:

"De lidstaten treffen de nodige maatregelen opdat in verband met de noodzakelijke bescherming van de veiligheid en de gezondheid van de werknemers:

*b) de gemiddelde arbeidstijd in elk tijdvak van zeven dagen, inclusief overwerk, niet meer dan achtenveertig uren bedraagt."*¹

Iedere periode waarin de werknemer verplicht is om op de werkplek te blijven en paraat te zijn om diensten te verlenen voor zijn werkgever, moet volledig gelden als arbeidstijd voor de toepassing van artikel 6 van de richtlijn.²

In artikel 16 wordt bepaald dat de jaarlijkse vakantie van ten minste 4 weken als bedoeld in artikel 7 niet meegerekend wordt of neutraal is bij de berekening van de limiet van 48 uur.

Rekening houdend met artikel 16, zou de limiet van gemiddeld 48 uur per week gelijk zijn aan 2 304 uur per jaar. Dienovereenkomstig overschrijden jaarlijkse arbeidstijden die oplopen tot 2 400 uur de gemiddelde weeklimiet van de richtlijn van 48 uur.

Bovendien wordt in de richtlijn bepaald dat de gemiddelde wekelijkse werktijd berekend moet worden over een periode die niet langer is dan 4 maanden (of, in afwijking hiervan, bij bepaalde activiteiten waaronder die van brandweerlieden, 6 maanden). Het berekenen van het gemiddelde over een langere periode van een jaar is niet toegestaan, tenzij dit gebaseerd is op overeenkomsten van de sociale partners.³

Volgens de informatie die de Commissie momenteel tot haar beschikking heeft, lijken de in het verzoekschrift genoemde nationale wetten dus niet aan de richtlijn te voldoen.

Conclusie

De Commissie is op de hoogte van de feiten die in het verzoekschrift naar voren worden gebracht inzake de conformiteit van de Franse wetten en de Franse praktijk, en heeft reeds een klacht over deze kwestie ingediend.

---

¹ Het verzoekschrift verwijst ook naar een arbeidstijdlimiet van 35 uur per week. Dit is echter niet verplicht in het kader van de richtlijn, die slechts minimumvoorschriften op EU-niveau vastlegt. (Lidstaten houden de vrijheid om gunstigere bepalingen toe te passen of te handhaven.)

² C-303/98 *SIMAP*, C-151/02 *Jaeger*, C-14/04 *Dellas*.

³ Richtlijn 2003/88/EG, artikel 16, onder b, artikel 17, lid 3, en artikel 19.

In het licht van haar onderzoeken naar aanleiding van klachten behoudt de Commissie zich het recht voor die beslissingen te nemen die zij gepast acht om ervoor te zorgen dat EU-wetgeving wordt toegepast. De diensten van de Commissie zullen het Parlement op de hoogte houden van de door hun genomen beslissingen die relevant zijn voor dit verzoekschrift.

4. Aanvullend antwoord (REV) van de Commissie, ontvangen op 31 januari 2014

In haar vorige mededeling deelde de Commissie het Parlement mee dat zij de in het verzoekschrift genoemde nationale wetgeving, op grond van de gegevens waarover zij beschikt, als strijdig met de arbeidstijdenrichtlijn beschouwde.

In 2012 heeft de Commissie de Franse autoriteiten in de gelegenheid gesteld opmerkingen in te dienen over de vastgestelde gevallen van niet-naleving. In december 2012 hebben de Franse autoriteiten aan de Commissie verklaard dat zij van plan waren de geldende wetgeving (besluit 2001-1382 van 31 december 2011) dusdanig aan te passen dat deze in overeenstemming is met de EU-wetgeving. Volgens de gegevens waarvan de Commissie kennis heeft, is deze procedure nog gaande. De Commissie zal de bepalingen in kwestie zodra deze worden gepubliceerd door haar diensten laten analyseren en op grond daarvan een besluit nemen over de volgende stap. De diensten van de Commissie zullen het Parlement op de hoogte houden van de door hun genomen beslissingen die relevant zijn voor dit verzoekschrift.

5. Antwoord van de Commissie (REV II), ontvangen op 30 januari 2015

In haar vorige mededeling over dit verzoekschrift deelde de Commissie het Parlement mee dat zij de in het verzoekschrift genoemde nationale wetgeving, op grond van de gegevens waarover zij beschikt, als strijdig met de arbeidstijdenrichtlijn beschouwde.

In 2012 heeft de Commissie de Franse autoriteiten in de gelegenheid gesteld opmerkingen in te dienen over de vastgestelde gevallen van niet-naleving. In december 2012 hebben de Franse autoriteiten aan de Commissie verklaard dat zij van plan waren de geldende wetgeving (besluit 2001-1382 van 31 december 2011) dusdanig aan te passen dat deze in overeenstemming is met de EU-wetgeving.

Het door Frankrijk aangekondigde wijzigingsbesluit is goedgekeurd op 18 december 2013 en op 20 december 2013 in het Publicatieblad gepubliceerd. In het besluit wordt de aanpak van niet-naleving als volgt gewijzigd:

- De referentieperiode voor de berekening van de gemiddelde arbeidstijd per uur wordt vastgesteld op 6 maanden, in plaats van 12, en op basis van het in het besluit vastgestelde plafond wordt de limiet voor de arbeidstijd bepaald op gemiddeld 47 uur per week (in plaats van het eerder geldende gemiddelde van 52/54 uur). Deze wijzigingen zijn op 1 januari 2014 in werking getreden.
- De mogelijkheid tot verruiming van de arbeidstijden voor brandweerlieden die gebruikmaken van accommodatie (mogelijkerwijs tot gemiddeld 48 uur per week) wordt geschrapt. Hun arbeidstijden worden in overeenstemming gebracht met die van

brandweerlieden die niet gebruikmaken van accommodatie. Deze wijziging zal op 1 juli 2016 in werking treden zodat een grondige reorganisatie kan worden doorgevoerd, die nodig is om de tenuitvoerlegging mogelijk te maken.

Op grond van het bovenstaande besloot de Commissie op 20 februari 2014 om de desbetreffende inbreukprocedure te beëindigen.